

totă de odată, alegra în lăngăle zidărie. Se auzia veste-
tăle Korintei care trecea din somn la viață, cânti-
cele pescărie care se dădea să și tragă plasa ce o
păsesse noaptea, ținetele ascunse ale matelodilor
care pedica ancora; în chelle din ȧrmă, abia vr'o doăz
săte de pași departe de mine, mămă-meă m'aștenta
în neastămpeș și că lacrimele ne oki, și eramă a-
tăte de nepdăte, atăte de singuritate, atăte de părăsită
într'această natăre, că cămă m'ară fi arăkată, în a-
jăne, vr'o păfărcie pe ȧrmăle vr'onei însăle de-
șerte și nekănoskăte din marea Eritreă cea întinsă!
eramă singur, într'ăne căvintă! eramă făr viață, făr
băkreie, făr soare: Мерое нă маі era ачі!... Аж-
жăнеі încetă în kasa mămeі melle. Дăпъ felăle că
care deskissei și inkissei ȧșea, дăпъ sgomotăle па-
șiloră mei în tindă, măмă-meă mă рекănosкă și а-
лерă înainteа mea.

„Ох! рѣтъчiosăle fiă! îmi zisse ea, blestemată
fiă minăle în care Лăчина îmi ертă сă te năskă, că
сă mă даі într'o zi atăte de amare neastămere! Че ці
аі făkăte dar căvintăle de ieră, că te veі întoarce а
kășă înainteа челлорă d'întăiș оре але diminețеі?...
Bezi, нă маі ȧne mină m'amă trăntăte pe natăle meă,
și amă netrekăte noaptea аștentăndă-te... Ох! че ве-
дені спămintătoare m'ăă ȧrmărită, că toate că eramă
deșteантă, căндă îmi пăнеамă în minte că ераі сă trecă
prin аcea întăнекоасă пăдăре а Nemei! Кредеамă că
timăle bandăiloră din vekime se întopsesse еартă, că
ераі сă афі în каллеа та вре ȧne Геріон сăă вре ȧne
Sinnis; лелă Nemei ми се пăреă că нă ера бине ȧч-